

Gondolatok a közmédia megújulásához

Először is bemutatkoznánk: az Egyesült Média Szakszervezet elnöksége vagyunk. Lélekszámát tekintve ez a szakszervezet a legnagyobb szakszervezeti tömörülés a közmédiában. Az elnökség pedig összesen *több mint 270 év* szakmában eltöltött idővel rendelkezik. Megéltünk vagy egy tucat elnökcserét és 5-6 kormányváltást. Mindegyik rajtunk, és rajtunk keresztül a hallgatóval-nézővel kísérletezett, amikor az új közmédiát meg akarta alkotni. Törvények is születtek sorban, amelyek megmondták, mi a helyes cselekvés, jöllehet Deák Ferenc mindezt egyetlen mondatban összefoglalta: *„Ha tőlem függene, a sajtótörvénynek csak egy paragrafusa volna: hazudni nem szabad.”*

Sem a törvényekhez, sem a haza bölcsének gondolatához nem tartotta magát az újra és újra megreformált intézmény, így hát most újra a startvonalra áll.

Pedig mi emlékszünk még a Veszprémi Tévétalálkozók hangulatára, a Kőszegi Gyermekfilmszemle boldog napjaira, tudjuk, milyen dolog ünnepeltnek, mi több: szeretettnak lenni. Vissza akarunk kerülni abba a státuszba, jelen gondolataink ezt célozzák.

Meg kell valljuk, van bennünk *némi szkepszis*, ami mostani levelünk esetleges javító hatását illeti. Van némi zavar a térben. A közmédia első számú vezetőjét majd csak hónapok múlva nevezik ki, de már javában zajlik a hírcsatorna és a Kossuth rádió átalakítása. És ha az új vezér majd mást akar? És ha ő arra – az egyébként egyik logikus - gondolatra jut, hogy a hírcsatorna *főlöszleges, meg kell szüntetni?* Az internetet gyorsaságban nem lehet megelőzni, tehát más típusú híradás a jövő. Ha az *„elsőnek lenni”* lehetőségét elvesztettük, szerezzük meg az *„all acces”* előnyeit! De ez csak egy példa, gondolkodhat akár így is az új vezérigazgató. Akkor újra kezdődik az átalakítás?!

Nem ragaszkodnánk a kormánybiztos asszony által megadott sorvezetőhöz. Nem szeretnénk ugyanis sem filozofálni, sem jogászcodni. Néhány kérdést azonban nagyon is komolyan megrágtunk, például, hogy milyen tartalmak hiányoznak jelenleg. És azt is fontosnak tartjuk mérlegelni és eldönteni, hogy hogyan juttatjuk el azokat a befogadóhoz. És ez lényegében beleillik a kapott kérdések körébe. Egyszerű:

Szerethető közmédiát akarunk!

Megváltozott a médiakörnyezet. A digitális platformok, az algoritmikus tartalomterjesztés és a mesterséges intelligencia alapjaiban alakították át magát a nyilvánosságot. De közben van egy érvényes társadalmi küldetésünk, ugyanis *„a közszolgálati média nem egyszerűen egy médiapiaci szereplő a sok közül, hanem demokratikus infrastruktúra, azaz olyan intézmény,*

amelynek feladata a közéleti tájékozódás, a kulturális sokszínűség és a társadalmi pluralizmus fenntartása akkor is, amikor ezek piaci alapon nem feltétlenül kifizetődők.” (Dr. Cseh Gabriella: Közmédia a platformokon: nemcsak a függetlenség a tét, hanem a közös nyilvánosság jövője, HVG 2026. 06. 08.)

Van közöttünk olyan elnökségi tag, aki már tíz évvel ezelőtt egyetemi katedrán vallotta, hogy a lineáris tévésugárzás belátható időn belül értelmét veszti. Az internet végzett a lemezkiadással, végzett a print médiával és most már a szerkesztett tévével is végez. Átalakultak a fogyasztó szokások. Megy még a tévé, világítanak a készülékek, de már egyre inkább csak háttérzajnak. Kizárólag az élő események és közvetítések azok, amelyek valós időben a készülékek elé ültetik az embereket. A képernyőt a napi gyakorlatban felváltja a Tik-tok, az Instagram, a Facebook... „A nyilvánosság kapuőrei ezért ma már egyre kevésbé szerkesztőségek, és egyre inkább automatizált ajánlórendszerek.” (Dr. Cseh Gabriella:i.m.)

Fel kell tehát készülni arra, hogy politikai madzagokon rángatózó marionettfigurák helyett, a piacra valóban kitett tartalomgyártók leszünk, választható tartalmakkal. A cél az, hogy válasszanak is! És ne csak most, amikor ismét a figyelem központjába kerültünk (kissé bizarr módon, elsötétetéssel) és ne csak holnap. Tíz év múlva is.

A hangulatról

Talán kicsit idealistának tűnhet az a megközelítés, hogy a fentiekhez az kell, hogy boldog alkotók gyűljenek újra össze a ház falai között. Már az épületbe való bejutás is fenyegető. El kell tüntetni a *rettegés mementójaként* működtetett kapszulas beléptetőrendszert. Igaz, a tévé „elfoglalása” sokszor felbukkanó gondolat. Csengey Dénes 1989-ben követelte, hogy a TV híradóban beolvashassa az MDF népszavazást bojkottáló közleményét, márciusban „lefoglalta” jelképesen a TV-t; később volt olyan megmozdulás, amelynek végén égtek az autók a Szabadság téren; a legújabb korban egymással birkózó képviselők és rendészek képét sugározták az internetes csatornák. (Ne feledjük: *ma már mindenki újságíró* és mindenki videoripoter, nem kel hozzá más, mint egy telefon és internet kapcsolat. Láttuk is, élőben.) A televízió vezetői pedig rendre bemutatták a konfliktuskezelés hibás módjait. Persze igaz: ne zavarják mászkálásukkal a civilek a műsoros alkotást, ez elfogadható. De börtön-szigorúságú beléptetőrendszerrel garantálni ezt, az érkezőket szűk kapszulákba zárni, ami a Fort Knox-i védelmet juttatja az ember eszébe – ez az ostoba rettegés, túlzás. Még akkor is, ha ez az önvédelemben rándult gesztus válasz a minket körülvevő ellenséges hangulatra. Amit **nem** a közmédia 2200 dolgozója generált, hanem mindössze **két tucat!** Hagyjuk is, most esélyünk van rá, hogy fordítsunk ezen.

Emberközpontú és szerethető közmédiát kell csinálni, amelyik nem hazudik. Az ilyet miért támadnák meg?

A tartalomról

A fogyasztók szegmentált vizsgálata már ismert fogalom. Azt tehát tudhatjuk, hogy *kinek* sugározzunk. A „ki” és a „mit” a kérdés.

Az utóbbinál persze nagyon könnyű lehetne sorolni a jelenlegi tévés és rádiós műsorstruktúra hiányosságait és fájó hiányait. Például teljesen kihalt a *tévjáték* műfaja, jóllehet értelmezhető nézői igény van rá. A jelenlegi „köztévében” *alig van forgatott* mű. Noha a tévé a látvány műfaja, mégis *talking head*-ek lépik el a képernyőt. Na ja, az az olcsó... Hová lettek a színvonalas rajzfilmek, mesesorozatok, hogyan kerülhetett nosztalgikus, fájó távolságba Dr. Bubó, Süsü, A nagy ho-ho-horgász, a Csodapók, Kukori és Kotkoda? Kézenfekvő volna a válasz, hogy ezek mind egy-egy kiugró alkotóhoz köthetők, Sajdik, Csukás István, Mata János.

És itt az általunk elolvasott, ám nagyvonalúan megkerült tudományos kérdéssorra az egyik válasz: a közszolgálatosság: a fenti hiányok pótlására az eszközök megteremtése, az alkotók felkutatása, támogatása, sikerre segítése.

Mi nincs még? Hát az *igényes szórakoztatóműsor*, a tömegeket vonzó vetélkedő is hiánycikk. Azaz... az utóbbiban a köztévét jól áll, elég, ha csak a *Pávára*, vagy a *Virtuózokra* gondolunk. Ezekkel nincs szégyellnivalónk. (Picit azért ezen is lehetett és kellett volna csavarni. Az alkotók nem merték bevállalni az *előzést*. Pedig ezt már a legendás Ki mit tud? is bevállalta. A közönségszórakoztató műsorok nagy mágusa, John de Mol, illetve az *Endemol* játékeinak filozófiáját érdemes lett volna (lenne!) tanulmányozni. A néző választ egy szimpatikus játékost és drukkol neki. Esetleg szavaz is rá. Még emelt díjasan is. Aztán a favoritja *nyer – vagy bukik*. Minden adásban. Győzelem és bukás egyazon epizódon belül. A néző eufóriában – vagy zokogásban. Ezért jön vissza a következő adásra is és ül pontos időben a képernyő elé, mert egyidejűleg akar részese lenni a történeteknek. Persze a rögzített kvízek is lehetnek sikeresek, az *Áll az alku?* vagy a *Legyen ön is milliomos* meglehetősen nagy karriert futottak be. Szóval érdemes lenne saját formátumainkat leporolni, korszerűsíteni és futtatni, de ugyanakkor az *új formátumok vásárlása* is megfontolandó.

Nemcsak egyszerű televíziós műsorszám a *színházi művek* korszerű rögzítése. (Nem *közvetítése*, attól már messze jár a technika.) A köztvéének lehetősége van a színházművészet érdemes alkotásait megörökíteni az utókornak. Ha pedig lehetősége – akkor kötelessége is. A ma rendelkezésre álló rögzítéstechnika soha eddig nem tapasztalt látványt eredményezhet és az archiválás és a későbbi készülékenként lehívható (akár fizetős) újra vetítés lehetősége pozitív hatással lehet a színházművészetre is.

Két fogalomkört különös figyelemmel kell a jövőben körbejárni. **IFJÚSÁG** és **DOKUMENTUM**! Mindkét fogalomkör háttérbe szorult az utóbbi évtizedekben. Pedig ebben nem is lenne olyan nagy a verseny a kereskedelmikkel és új fogyasztói rétegeket lehetne ezekkel a műsorokkal szerezni. Előbbi kategória problémáira fentebb megpróbáltunk vázlatosan rávilágítani. Az utóbbira csak jobb-rosszabb kísérleteket láttunk, azt is a régmúltban. A rádióban a Magyarországról jövő sikersorozatot megpróbálta felváltani az Országjáró, a televízióban nemigen tudunk látványos és sikeres példáról. Ezekkel a témákkal a neten is lehetne esélyünk. Ám mindkét fogalomkörnél gyorsan előkerül a szervezeti struktúra kérdése.

A struktúráról

A közmédia összevonása címen ránk erőltették a jelenlegi gyártási struktúrát! Már a *gyártás* szó is új értelmet nyer e falak között. Műsorgyártókká lettünk. Nem alkotókká. Itt cseng a fülünkben Papp Dániel kijelentése: nem vagyunk televízió, sem rádió. *Gyártóbázis* vagyunk.

(Nem elemezzük, de minden ízében hazug volt ez a gondolat. Elvileg a Duna Zrt. lett volna a műsorok megrendelője, ám a valóságban semmi közük nem volt a műsorokhoz. Nem ott dőlt el, hogy mi kerül adásba, hanem az MTVA-ban és egy Attila néven aposztrofált szürke eminenciás döntött mindenről.)

A normális, ésszerű működési struktúrákat szétverték, az igazgatóknak valódi döntési helyzetük megszűnt.

Vissza kell állítani az *igazgatóság – főszerkesztőségek – szerkesztőségek* struktúráját. Felelős vezetőkkel, önálló műsoros döntésekkel és természetesen elszámoltathatósággal. Meg kell szüntetni a jelenleg alkalmazott, ám álságos teljesítményértékelési rendszert (TMR)! Vagy egy valódi értékelőrendszert rendszeresíteni a helyébe. A középvezetőknek pénzt kell adni a kezükbe! Jutalmazhassanak! És ne csak sátoros ünnepeken. Akkor, amikor valaki, vagy valakik átlagon felülit produkáltak. (Mondanunk se kell, a pénzzel bántó középvezetők szigorú elszámolásra lennének kötelezve.)

Az alkotókról

Vissza kell állítani a műhelyeket! Nem hiába működött sikeresen évszázadokon át a céhrendszerben az *inas – segéd – mester* hierarchia. Mindenki tanult az előtte járóktól. A rádiós, televíziós szakmában sincs ez másként. Az utóbbi években felborultak ezek a szabályok, az erőltetett fiatalítások rendre bukásokhoz vezettek.

Persze olyan ikonikus rádióst, mint Mester Ákos, Szilágyi János, Szepesi György, Kovalik Márta, Kulcsár István, Bölcs István, vagy Borenich Péter ma nehéz lenne felmutatni. De olyan tévés sincs most, aki mondjuk Aczél Endréhez (igen, igen, minden kései rossz szólásával együtt), vagy Antal Imréhez, Egri Jánoshoz, Knézy Jenőhöz, Vitray Tamáshoz, Baló Györgyhez hasonlítható lenne. *(Azt külön érdemes végig gondolni, hogy vajon mennyire becsüli meg ez az intézmény a dolgozóit, a valódi értékteremtők emlékét? Baló halála után egy konkurens TV-csatorna nevezett el róla stúdiót, nem mi!)*

De azért akadnak mesterek. Tehát a műhelyek újra életre hívása talán adna némi túlélési esélyt ennek az intézménynek.

Rádió

A fentiekben kicsit egyoldalúan főként televíziós elemeket említettünk. Talán azért, mert szakszervezetünk elsősorban a tévés érdekeket védi, jobbra tévések a tagjai. De van rádiós észrevételünk is. A Kossuthra fókuszálunk.

A sugárzásról

A DAB visszavezetése. Az Antenna Hungária 2020-ban szüntette meg a DAB-ot, a digitális rádiózást, a szakma számára már akkor sem volt érthető indoka. Ennek visszahozása fontos lenne technikailag. Azaz ne csak analóg (FM) rádiózás, hanem digitális sugárzás is legyen újra! Ma csupán 30%-os lefedettsége van, de lehetne népszerűsítő kampány erre, a tévék már 2013-ban átálltak! A digitális sugárzásnál ráadásul nincs szükség frekvencia kiosztásra, politikailag is sokkal függetlenebb lehetne a működés.

A hallgatóról

A mindenkori közmédia feladata nem kevesebb, mint hogy mindenki megtalálja a programjában a neki valót. Ez azt is jelenti, hogy nem lehet, nem szabad „csak a nyugdíjasok hallgatnak” alapvetésből kiindulni (eddig ez történt a hallgatottsági felmérések tükrében), hiszen cél lehet, hogy elérjük a fiatalságot is, formáljuk ízlésüket, adjunk a kezükbe időtálló tudást – nem külön csatornán, (például Petőfi), hanem a Kossuthon is. Legyenek tehát olyan időszakok, amikor megszólítjuk a leendő vagy épp fiatal felnőtteket is! Szoktassuk rá őket a közrádió hallgatására számukra is értékes műsorokkal még akkor is, ha a hallgatottság nagyobb része idősebb!

A hírműsorokról

Szükséges és törvényi alapvetés a politikai irányítástól mentes hírszolgáltatás, „krónikák – hosszú hírműsorok” és háttérműsorok, pl. politikai vita vagy érvek-ellenérvek ütköztetése adott és időszerű téma kapcsán. Az egész hírszekció működése legyen minta, ez újra vonzaná a fiatalokat, akik még érdeklődnek a média iránt Eddig ettől inkább menekültek. A hírközlésnek vannak szabályai. Többszöri, több helyről ellenőrzés. Hallgattassék meg a másik fél. A hírek közé nem kerülhetnek kommentár elemek. A riporter a jelen nem lévő harmadik felet képviseli. Stb. Ezeket könnyű elsajátítani. Bizonyos, hogy akik most ezzel foglalkoznak, túlpontosan fogják alkalmazni a szabályokat

A háttér- és magazinműsorokról

Legyen minél színesebb, informatívabb, legyen könnyen meghallgatható akár egy podcast-csatornán is, és *legyen megbízható információforrás!* Természetesen ez igaz a hírekre is. Újra

hivatkozási alappá kell válnunk! Kerüljön minden terítékre, a közéletben forgó kérdések, a tudományos-ismeretterjesztés, a megelőzés-edukáció, a gyermeknevelés, az irodalom és művészetek, az agrárium és környezetvédelem. Jelenjenek meg a hazánkban élő vallások és nemzetiségek, ezt törvény is előírja (a vallások ugyan megjelennek, de rendkívül elavult, régies formában, megújításra szorul! De a Kossuthon megjelenhetnének nemzetiségi tartalmak is, ne csak a horvát, szerb stb. nyelvű műsorok szóljanak róluk, önmaguknak) Legyen tudható, megismerhető, melyik tartalmat hol-mikor lehet hallgatni. A hallgatói visszajelzésekre eddig a telefont-smst használta a rádió, ezt már rég ki kellett volna terjeszteni az online térbe – kontroll persze szükséges a kommentek miatt.

Az archívumról

A rádió hatalmas archívuma közkinccs, legyen meghallgatható, kereshető, kutatható bárki számára! A MédiaKlikk – NAVA viszonylatban most nehézkes az eligazodás, műsort „kikérni” pedig csak pénz ellenében lehet. A korábbi regionális műhelyek archívumai kerüljenek be a nemzeti archívumba, szintén legyenek kereshetők – egyelőre a bezárás óta nem volt kapacitás teljes egészében feltárni, feldolgozni!

A televíziós alkotások későbbi elérhetőségét streamelését is újra kell gondolni.

A szakmai képzésről

A mentor program is jó erre, de mindenképpen legyen betanítási fázis (az elmúlt tíz évben *nem tanultak meg a rádióhoz kerülők* konfliktusos összeállítást és jó helyszíni riportokat készíteni) Ne két nap alatt akarjon rádióssá válni valaki, hanem tanulja meg a szakma alapjait! Régen jól működő gyakorlat volt: pár hónap a hírszekcióban, utána a háttérműsorok és utána, ha a mentor és a vezetők meg vannak vele elégedve, jöhet a speciálisabb terület (együttműködő partnerek lehetnek kommunikációs szakot működtető *egyetemek, egyetemi rádiók, műhelyek*, ahonnan jöhetnének fiatalok, nem pénzes képzésre, mint eddig, hiszen az állami rádióról van szó)

Amellett, hogy érdemes szerződést kötni egyetemekkel, velük közösen tanfolyamok indíthatók a közmédiával, és célzottan is képezhetők szakemberek.

A szakmai műhelyekről

Alakuljanak újjá a rádiós szakmai műhelyek! A tudományos ismeretterjesztéssel foglalkozó rádiósok dolgozzanak össze még akkor is, ha külön műsorokat gyártanak. Helyileg is igyekezzünk a *műhelymunkát* támogatni! A mostani kialakítás (egy óriási iroda térben kb 25 munkatárs) nem kedvez ennek, a rádiózás nem irodai munka, hanem stábben zajló, kreatív folyamat!

A vidékről

A 2012-ben bezárt vidéki stúdiók helyén helyben valamiféle *vidéki újságíró-műhelyt* kell kialakítani, különben nem lesz vidéki hírszolgáltatás és riportok sem! (ebben segítség lehet sok régi vidéki kolléga, és a vidéki egyetemek diákjai is, itt is mentor-gyakornok viszonyban). Egy lehetséges vidéki stúdióhálózat újjáélesztésére terv született ugyan (Kovács-Kozári Zoltán), de ez nagy munka és döntés kérdése, ám a vidéki információ-szolgáltatás mindenképpen szükséges, ez megyénként legalább *két teljes állású munkatársat* igényel! A mostani helyzet: sok egyéni, külsős szerződés, több tévétársaság, akik rádiós összeállítást is készítenek és nagyon kevés állandó, mindig ugrásra kész, belső kolléga, illetve van megye, ahol *senki nincs*, aki rádiós, ilyen Tolna, Bács-Kiskun, Komárom-Esztergom, Somogy is. Borsodból a televíziós tudósítás sincs jelenleg megoldva.

(A választási ígérekben szerepelt, a médiatörvényben már csak lehetőség a vidéki vagy regionális stúdiók léte, nyitása – ha a majdani végleges vezérigazgató pályázik, annak része lehetne egy ilyen program is)

.

A podcastról

A közrádiónál jobb podcast-alapanyag nincs – ki kellene használni! Sok éve *nem kezd* a közmédia semmit ezzel a műfajjal, pedig sok ötlet volt erre. Akár egész műsorok, akár műsorrészek, akár külön erre a célra felvett beszélgetések kikerülhetnének azonnal az online térbe – vezető podcast-szolgáltatóvá válhatna az új közmédia!

Az AI-ról

A podcast a legújabb kor szüleménye. Az AI, a mesterséges intelligencia még inkább. Megkerülhetetlen. Amíg csak a tudáshoz és az egyszerű információkhoz segített hozzá, játéknak is tűnhetett. Ma már nem az. Ellenőrizni is lehet a tévedéseit, valódi munkaeszközzé válhat. És már itt van a kognitív AI. Önmagát tanítja.

A lehetőségek páratlanok – a veszélyek is! Itt, a rádiózásról szóló szövegkörnyezetben beszélünk róla, de az egész intézményre érvényes, minden műsoros alkotónak *kötelezően és ingyenesen* magas szintű AI képzésen kell részt vennie. Mindenki másnak *választható* a képzés és szintén ingyenes. Az AI továbbképzést évente meg kell ismételni.

Az autós rádiózásról

A „mérhetetlen” hallgatóságunk ebben rejlik, ugyanis a hallgatottságot máig a régi, telefonos módszerrel mérik, az autóban rádiót hallgatók *rejtve maradnak* – érdemes lenne rájuk is alapozni, akár célzottan olyan műsorokkal, amelyek a munkába menetkor, és hazafelé tartva is „elkísérik” a hallgatót szemben a kereskedelmi rádiók mindössze zenés, információt, valódi tartalmat nem sugárzó, vagy showműsor alapú adásaival.

A merch-ről és a múltról

Jövőt tervezünk, de ne lépjünk át a múlt megbecsülésének fontosságáról sem. A rádió és a televízió múltjának megismertetése – vagy annak lehetősége – a magyar kultúrtörténet része.

Fel kell éleszteni a *Rádió- és Televíziótörténeti kiállítóhelyet!* 2021-ig a kiállítóhely végleges bezárásáig az állandó- és tematikus kiállításaink napi szinten rengeteg gyermekkel és felnőttel ismertették meg a rádió, rádiózás- és a tévézés történetét, a technikai eszközök fejlődését.

A kiállítótér a legújabb kor szellemében interaktív módon volt látogatható. Működött Tv stúdió – ahol a Duna TV díszletében sugógép segítségével híreket olvashattak az érdeklődők. A „hírek” link formájában jutottak el a szereplőkhöz – szinkron stúdió – pár perces jelenetet szinkronizálhattak a gyerekek, felnőttek. Volt egy oktatótermünk is, ahol a Vörösmarty Gimnázium tanárai heti szinten kihelyezett történelem és magyarórákat tartottak a jelentkező osztályoknak.

Jelenleg a kiállítóhely gyűjteménye raktárban, *becsomagolt állapotban pihen*, havi közel nettó 2,5 millió forintos tárolási díj ellenében...)

Legyen cél a Látogatóközpont *megtartása, sőt, fejlesztése!* Miután 2009-ben az MTV kiköltözött a Szabadság térről, az új székházban elindultak a televíziózást bemutató csoportos túrák. Ennek a szolgáltatásnak a Látogatóközpont adott helyet. Számos túravezető fogadta az érdeklődőket és vitte körbe az épületkomplexumban. Az MTV, a Magyar Rádió és a Duna TV és az MTI összeolvadásával a program *kevesebb túravezetővel* ugyan, de tovább folytatódott.

Ám vissza is fejlődött. Jelenleg a látogatóközpont *csak* általános- és középiskolás osztályokat fogad – korábban 15 fő felett bárki jelentkezhetett látogatásra. A korlátozást semmi sem indokolja. Legyen egy korszerű, mindenki által bejárható élményközpont a magyar rádiózás és televíziózás múltjának tárháza. Legyen benne speciális személyi archívum, lehessen rákeresni valamennyi eddigi munkatársra.

Védett örökségünk megőrzése, bemutatása! Az MTV-től örökölt báb- és jelmez gyűjteményünk felbecsülhetetlen értéket képvisel, ezért 2011-ben 482 db báb, 2014-ben pedig 630 db jelmez került kulturális örökségvédelem alá. A tárgyak tulajdonosa innentől a Magyar Állam, az őrző pedig az MTVA illetve jogutódja lett.

Jelenleg a bábok és a jelmezek helyhiány miatt a nagyközönség elől elzártan „pihennek” Amennyiben a rádió és televízió múltját bemutató kiállítóhely (esetleg múzeum) megnyithatná kapuit, úgy ezek a kincsek is felébredhetnének Csipkerózsika álmukból és hirdethetnek a múlt nagyszerű alkotásait.

Fontos a Magyar Rádió és Televízió jó imázsának újrateremtése. Ehhez elsősorban jó döntések és felkészült, ihletett és elkötelezett alkotók, tágabb értelemben munkatársak kellenek (hogy ne feledkezzünk meg a bérszámfejtőkről, a könyvelőkről, a postai ügyintézőkről, a kereskedőkről, a műszaki szakemberekről sem. Ők is viselték az elmúlt években a „hazug” bélyeget – ártatlanul. Talán most kikerülhetnek e sötét árnyék alól.)

De nem csak nekünk kell saját jóhírünket megteremteni és terjeszteni. Egy óceánnal arrébb már régen feltalálták az önkéntes hírvivők kiszolgálásának rendszerét is. Ez a *merchandising*. (Ez azonban a főtevékenységtől nagyon is függő kereskedelmi és marketing tevékenység, tudjuk jól.) A munka elindult, már lehet kapni Süsü plüss, vagy a TV macit. A Süsü mindössze kilenc epizódból állt és negyvenkét éve véget ért. (!) És mégis. Ezek a figurák a korosabb generációnak fontosak, de az apróságoknak az idő múltával egyre kevésbé. A ma 25 éves szülők gyermekeinek? Azaz még egy pár évig lehet 50 éves figurákkal termékeket eladni, de aztán vége. Újra kell gondolni a merch teljes szerepét és fel kell újítani. De még véletlenül se a megszűntetés irányába kell elmozdulni!

...és végül: a pénzről

Régi igény a munkarendek és bérezési rendszerek áttekintése, módosítása. A bérreformmal kapcsolatos ígéretés éppen tizenöt éve folyik. Fontos lenne

- a bérezési gyakorlat átgondolása, a bérfeszültségek megszüntetése, az új belépők ne keressenek többet, mint azok, akik évtizedek óta itt dolgoznak;
- a szakmában és az intézményben eltöltött idő méltóbb megjelenítése;
- a kötetlen munkarend felülvizsgálata, a ténylegesen beosztás szerint foglalkoztatottak átsorolása;
- napibéres bérezési rendszer megszüntetése (napi 4-10 óra munkavégzés esetén azonos bért kapnak, bérpótlék nem illeti meg a munkavállalókat, havonta 15 napnyi munka a garantált)
- külsőben történő műsorok gyártásának felülvizsgálata (megszüntetése), mint indokoltság, mint gazdaságosság (túlárzás) szempontjából;
- munkahelyi légkör javítása, *állandó fenyegetettség* érzésének megszüntetése.

Ajánlkozás

Jobb lenne a *párbeszéd*. Talán abban a formában több hasznosítható gondolat is megfogalmazható lenne. Ezért mi is azt mondjuk, amit Grósz Judit a hozzánk eljuttatott levelében: amennyiben a következő hetekben a közmédia megújulásával, a közszolgáltatóság jövőjével vagy az egyeztetés valamely témakörével kapcsolatban szakmai rendezvényt, fórumot vagy kerekasztal-beszélgetést szervez, szívesen részt veszünk azon, és személyesen is meghallgatjuk, vagy előadjuk a felmerülő szakmai szempontokat, gondokat és javaslatokat.

Tisztelettel:

Kapuvári Gábor

elnök

Egyesült Média Szakszervezet